

УХВАЛА
ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

08 грудня 2023 року Слідчий суддя Солом'янського районного суду м. Києва Демидовська А.І., за участі секретаря судового засідання Білик Л.Л., розглянувши у відкритому судовому засіданні клопотання старшого слідчого слідчого управління ГУ СБ України у м. Києві та Київській області капітана Борисенка К.Ю., погоджене прокурором прокурор Київської спеціалізованої прокуратури у сфері оборони Центрального регіону Кузьменко К., у кримінальному провадженні відомості про яке внесені до ЄРДР за № № 22023101110000832 від 13.11.2023 за підозрою Дріги К.І. у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 2 ст. 111 КК України про надання дозволу на здійснення спеціального досудового розслідування,-

ВСТАНОВИВ:

Слідчим управлінням Головного управління СБ України у м. Києві Київській області здійснюється досудове розслідування у кримінальному провадженні № 22023101110000832 від 13.11.2023 за підозрою Дріги К.І. у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 2 ст. 111 КК України.

Досудовим розслідуванням встановлено, що громадянин України Лелюшкін Денис Ігорович, діючи умисно, усвідомлюючи протиправність своїх дій та їх наслідки, переслідуючи корисливі мотиви, а також не погоджуючись з політикою представників української державної влади, підтримуючи ідеї проросійської спрямованості, у тому числі щодо подальшого розвитку України, виходячи з геополітичних інтересів російської федерації, які передбачають перебування України у сфері її впливу, будучи обізнаним про факт ведення вказаною державою агресивної війни проти України та проведення у зв'язку з цим з боку російської федерації підривної діяльності проти України, з метою завдання шкоди суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній безпеці України, діючи за попередньою змовою із встановленою Дрігою Кирилом Ігоровичем, став на шлях вчинення особливо тяжкого злочину проти основ національної безпеки державної зради, що виразилася у формі переходу на бік ворога та наданні допомоги іноземній державі або її представникам в проведенні підривної діяльності проти України, вчиненому в умовах воєнного стану та за попередньою змовою групою осіб, за наступних обставин.

24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН входять Україна, Російська Федерація та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Відповідно до частини 4 статті 2 Статуту ООН, усі Члени вказаної організації утримуються в своїх міжнародних відносинах від погрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним із Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 9 грудня 1981 року № 36/103 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями – від 21 грудня 1965 року № 2131 (XX), що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; від 24 жовтня 1970 року № 2625 (XXV), що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; від 16 грудня 1970 року № 2734 (XXV), що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, та від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX), що містить Визначення агресії, – встановлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засідання таких найманців на території іншої держави.

Крім того, у статтях 1 – 5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314

(XXIX) серед іншого визначено, що ознаками агресії є:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави;
 - застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.
- Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:
- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не мала, яка є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;
 - бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;
 - блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;
 - напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські та повітряні флоти іншої держави;
 - застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;
 - дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;
 - засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, які мають настільки серйозний характер, що це є рівносильним наведеним вище актам, або її значна участь у них.

Жодні міркування будь-якого характеру, чи то політичного, економічного, військового чи іншого характеру, не можуть слугувати виправданням агресії.

Крім того, принципи суверенної рівності, поваги прав, притаманних суверенітету, незастосування сили чи погрози силою, непорушності кордонів, територіальної цілісності держав, мирного врегулювання спорів та невтручання у внутрішні справи держав були закріплені також у Заключному акті Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року, який підписаний СРСР, правонаступником якого є Російська Федерація.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року (далі – Декларація) вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

24 серпня 1991 року Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України. Згідно з указаним документом, територія України є неподільною та недоторканною.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і Російська Федерація.

Згідно з пунктами 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року Російська Федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні своє зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язалися утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Відповідно до пунктів 3, 8 Меморандуму про підтримку миру та стабільності в Співдружності Незалежних Держав від 10 лютого 1995 року, що укладений між державами СНД, серед яких є Україна та Російська Федерація, держави підтвердили непорушність існуючих кордонів один одного та зобов'язалися виступати проти будь-яких дій, що підривають їхню непорушність, а також вирішувати усі суперечки, що виникають з питань кордонів і територій, тільки мирними засобами. Держави також зобов'язалися не підтримувати на території інших держав-учасниць сепаратистські рухи, а також сепаратистські режими, якщо такі виникнуть, не встановлювати з ними політичних, економічних та інших зв'язків, не допускати використання ними територій і комунікацій держав-учасниць Співдружності, не надавати їм економічної, фінансової, військової та іншої допомоги.

31 травня 1997 року, відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань згідно із Заключним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі, Україна та Російська Федерація уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією (ратифікований Законом України від 14 січня 1998 року №13/98-ВР та Федеральним Законом Російської Федерації від 2 вересня 1999 року

№ 42-ФЗ). Відповідно до статей 2 – 3 зазначеного Договору, Російська Федерація зобов'язалася поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та зобов'язалася будувати відносини одна з одною на основі принципів взаємної поваги, суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або погрози силою, у тому числі економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та Російською Федерацією про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований Російською Федерацією 22 квітня 2004 року), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької і Луганської областей відноситься до території України.

Статтями 1 – 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Перебування на території України підрозділів збройних сил інших держав з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, Гаазькими конвенціями 1907 року, IV Женевською конвенцією 1949 року, а також всупереч Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї 1994 року, Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією 1997 року та іншими міжнародно-правовими актами, є окупацією частини території суверенної держави Україна та міжнародним протиправним діянням з усіма наслідками, передбаченими міжнародним правом.

Відповідно до статті 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Відповідно до статей 132–134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим (далі – АР Крим) є невід'ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

Упродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади Російської Федерації (далі – РФ) та службових осіб з числа керівництва збройних сил (далі – ЗС) РФ, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, виник злочинний умісел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Мотивами зазначеного умислу стали євроінтеграційний курс розвитку України, підготовка до підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії та їхніми державами-членами, які були розцінені представниками влади і ЗС РФ як безпосередня загроза економічним та геополітичним інтересам РФ, що сприятиме втраті впливу над політичними процесами в Україні та позбавить контролю над її економічною діяльністю, призведе до поглиблення співпраці України з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації та можливої денонсації угод щодо тимчасового розташування Чорноморського флоту РФ на території України – в АР Крим та м. Севастополі.

Свою злочинну мету співучасники з числа представників влади та ЗС РФ вирішили досягти шляхом розв'язання та ведення агресивної війни проти України з використанням підпорядкованих підрозділів і військовослужбовців ЗС РФ, у тому числі дислокованих на підставі міжнародних угод на території АР Крим і м. Севастополя, а також залучення до виконання злочинного плану інших осіб, у тому числі громадян України та РФ, створення і фінансування не передбачених законом збройних формувань (далі – НЗФ) та вчинення інших злочинів.

При цьому вони усвідомлювали, що такі протиправні дії призведуть до порушення суверенітету і територіальної цілісності України, незаконної зміни меж її території та державного кордону, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, передбачали і прагнули їх настання.

З метою реалізації вказаного умислу впродовж 2013 року на території РФ службові особи Генерального штабу Збройних Сил Російської Федерації (далі – ГШ ЗС РФ), на виконання наказів та під безпосереднім керівництвом представників влади та службових осіб ЗС РФ, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, розробили злочинний

план, яким передбачалося досягнення військово-політичних цілей РФ, які, на думку співучасників, були прямо пов'язані з необхідністю незаконної окупації та подальшої анексії АР Крим м. Севастополя та південно-східних регіонів України та, поряд із застосуванням політичних, дипломатичних, економічних та інформаційних заходів, використання протестного потенціалу населення південно-східних регіонів України для організації сепаратистських референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

Так, починаючи з 20 лютого 2014 року для реалізації вищезазначеного умислу, з метою блокування та захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури для забезпечення військової окупації та подальшої анексії РФ території АР Крим і м. Севастополя, у супереччя вимогам пунктів 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994, пунктів 3, 8 Меморандуму про підтримку миру та стабільності в Співдружності Незалежних Держав від 10 лютого 1995 року, статей 2, 3 Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією, принципів Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року, а також всупереч вимогам частини 4 статті 2 Статуту ООН, Декларації Генеральної Асамблеї ООН №36/103 від 9 грудня 1981 року про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та декларацій, затверджених резолюціями Генеральної Асамблеї ООН № 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету, № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН, № 2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить Визначення агресії, статей 1, 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій від 18 жовтня 1907 року, статей 1, 2, 68 Конституції України, на територію суверенної держави Україна, а саме АР Крим і м. Севастополь, здійснено вторгнення військовим, морським та повітряним транспортом окремих підрозділів ЗС РФ.

У подальшому представниками влади РФ вчинено ряд дій, внаслідок чого здійснено окупацію частини території України – Автономної Республіки Крим і м. Севастополя та спроба легітимізувати указані дії.

Також представниками влади і ЗС РФ вчинялися дії щодо зміни меж території та державного кордону України на решті території держави.

Так, вказаними особами організовувалися та проводилися у березні – квітні 2014 року антиурядові протестні акції, найбільш масові з яких – у Луганській, Донецькій, Харківській, Дніпропетровській, Запорізькій, Миколаївській, Херсонській та Одеській областях. Основою їх метою було поширення сепаратистських проросійських гасел та здійснення силового захоплення адміністративних будівель органів державної влади для послідувочої організації незаконних референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

З метою гарантованого досягнення указаних цілей та створення видимості того, що в Україні триває внутрішній конфлікт, представники влади та ЗС РФ вирішили створити на її території терористичні організації, які поряд із основною функцією – здійснення терористичної діяльності, повинні створити враження діяльності в межах Донецької та Луганської областей опозиційних сил, які нібито від імені та за цілковитої підтримки місцевого населення відстоюють їх право на самовизначення та незалежність, що прямо суперечить Конституції України та нормам міжнародного права.

Так, під безпосереднім керівництвом та контролем невстановлених на цей час представників влади та ЗС РФ, 7 квітня 2014 року на території Донецької області України створено терористичну організацію «Донецька народна республіка» (далі – «ДНР»), а 27 квітня 2014 року на території Луганської області України – терористичну організацію «Луганська народна республіка» (далі – «ЛНР»), у складі яких утворені НЗФ.

Контроль та координація діяльності цих терористичних організацій, як і їх фінансове та матеріальне забезпечення, у тому числі зброєю, боеприпасами, військовою технікою, здійснюється представниками влади та ЗС РФ.

Основними завданнями учасників указаних терористичних організацій є насильницьке повалення конституційного ладу, захоплення державної влади в Україні, зміна меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, шляхом застосування зброї, вчинення терористичних актів – здійснення вибухів, підпалів та інших дій, які створюють небезпеку для життя та здоров'я людини, загрозу заподіяння значної майнової шкоди та настання інших тяжких наслідків.

Враховуючи викладене, «ДНР» і «ЛНР» є стійкими об'єднаннями невизначеної кількості осіб (більше трьох), створені з метою здійснення терористичної діяльності, у межах яких здійснено розподіл функцій, встановлено правила поведінки, обов'язкові для цих осіб під час підготовки і вчинення терористичних актів, а тому у відповідності до ст. 1 Закону України «Про боротьбу з тероризмом» є

терористичними організаціями.

7 квітня 2014 року, за поданням керівника Антитерористичного центру при Службі безпеки України, погодженим із Головою Служби безпеки України, на території Донецької і Луганської областей розпочато проведення антитерористичної операції (далі – АТО).

13 квітня 2014 року, через посилення сепаратистських виступів та захоплення державних установ на сході України, виконуючий обов'язки Президента України Указом від 14 квітня 2014 року № 405/2014 затвердив рішення Ради національної безпеки і оборони України «Про невідкладні заходи щодо подолання терористичної загрози і збереження територіальної цілісності України», та Україною розпочато на території Донецької та Луганської областей широкомасштабну АТО із залученням Збройних Сил України та інших військових формувань.

Визнання Верховною Радою України «ДНР» і «ЛНР» терористичними організаціями, як і численні злочини вчинені їх представниками, знайшли своє відображення у Заяві Верховної Ради України «Про трагічну загибель людей внаслідок терористичного акту над територією України», схваленій постановою Верховної Ради України від 22 липня 2014 року № 1596-VII, Заяві Верховної Ради України «Щодо протидії поширенню підтримуваного Російською Федерацією міжнародного тероризму», схваленій постановою Верховної Ради України від 22 липня 2014 року № 1597-VII, Зверненні Верховної Ради України до Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, національних парламентів держав – членів ЄС, США, Канади, Японії та Австралії щодо масового розстрілу людей під Волновахою в Україні, затвердженому постановою Верховної Ради України від 14 січня 2015 року №106-VIII, Заяві Верховної Ради України «Про відсіч збройній агресії Російської Федерації та подолання її наслідків», схваленій постановою Верховної Ради України від 21 квітня 2015 року № 337-VIII.

Отже, Верховною Радою України, як єдиним законодавчим органом державної влади, констатовано віднесення «ДНР» і «ЛНР» до терористичних організацій, а відповідних осіб, які забезпечують їх функціонування, як учасників терористичної організації.

Керівники терористичних організацій «ДНР» і «ЛНР» за сприяння та координації представників влади РФ провели фіктивні референдуми про відокремлення Донецької і Луганської областей від України та проголошення їх незалежними «державами».

НЗФ терористичних організацій «ДНР» і «ЛНР», іррегулярні збройні формування РФ та військовослужбовці ЗС РФ чинять збройний опір Україні у відновленні територіальної цілісності та забезпеченні правопорядку. При цьому, учасники політичного блоку вказаних терористичних організацій, за підтримки та сприяння представників влади РФ під виглядом органів державної влади, створили окупаційні адміністрації РФ, які забезпечують подальшу окупацію та здійснюють управління вказаними територіями на місцевому рівні.

З огляду на викладене, між державами РФ та Україна з 20 лютого 2014 року триває збройний конфлікт міжнародного характеру.

Частиною 2 статті 1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15 квітня 2014 року № 1207-VII констатовано, що тимчасова окупація території України розпочалася 20 лютого 2014 року.

Законом України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» від 18 січня 2018 року № 2268-VIII визначено, що збройна агресія РФ розпочалася з неоголошених і прихованих вторгнень на територію України підрозділів ЗС та інших силових відомств РФ, а також шляхом організації та підтримки терористичної діяльності «ДНР» та «ЛНР», РФ чинить злочин агресії проти України та здійснює тимчасову окупацію частини її території за допомогою збройних формувань РФ, що складаються з регулярних з'єднань і підрозділів, підпорядкованих Міністерству оборони РФ, підрозділів та спеціальних формувань, підпорядкованих іншим силовим відомствам РФ, їхніх радників, інструкторів та іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд та груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих Російською Федерацією, а також за допомогою окупаційної адміністрації РФ, яку складають її державні органи та структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованими територіями України, та підконтрольні РФ самопроголошені органи, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях України.

Всупереч вказаним вище нормам міжнародного гуманітарного права президент РФ, діючи спільно з керівництвом так званих «ДНР», «ЛНР», а також іншими невстановленими на цей час досудовим розслідуванням представниками влади РФ, діючи всупереч вимогам п. п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05 грудня 1994 року, принципам Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року та вимогам ч. 4 ст. 2 Статуту ООН і Декларацій Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 9 грудня 1981 року № 36/103, від 6 грудня 1970 року № 2734 (XXV), від 21 грудня 1965 року № 2131 (XX), від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX), спланували, підготували і розв'язали агресивні збройні дії проти України.

Так, продовжуючи реалізацію злочинного плану, з метою створення приводів для ескалації конфлікту і спроби виправдання своєї агресії перед громадянами РФ та світовою спільнотою, 21 лютого 2022 року РФ визнано «ДНР» та «ЛНР» незалежними державами.

22 лютого 2022 року Президент РФ, реалізуючи злочинний план, направив до Ради Федерації звернення про використання ЗС РФ за межами РФ, яке було задоволено.

Того ж дня, Президент РФ, «голови» так званих «ДНР» та «ЛНР», а також інші нествановлені досудовим розслідуванням особи, реалізуючи спільний злочинний умисел, створили умови, організували та здійснили введення ЗС РФ на територію Луганської та Донецької областей України, контрольовану так званими «ДНР» та «ЛНР», з метою здійснення подальшої відкритої військової агресії проти України.

Починаючи з середини лютого 2022 року, на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей (частинах території України, в межах яких збройні формування РФ та окупаційна адміністрація РФ встановили та здійснюють загальний контроль), військовими комісаріатами самопроголошених республік розпочався набір учасників до НЗФ так званих «ДНР» і «ЛНР».

24 лютого 2022 року о 5 годині Президент РФ оголосив про рішення розпочати «спеціальну військову операцію» в Україні.

У подальшому близько 05 години ранку 24 лютого 2022 року збройні сили РФ спільно з підрозділами НЗФ так званих «ДНР» і «ЛНР» здійснили інтенсивні ракетно-бомбові та артилерійські обстріли по військовим та цивільним об'єктам на всій території України, перетнули державний кордон України та вторглися на територію суверенної держави Україна на ділянках Чернігівської, Сумської, Харківської, Луганської, Донецької та Херсонської областей, тобто розпочали відкритий міжнародний збройний конфлікт проти України.

Указом Президента України від 24 лютого 2022 року № 64/2022 у зв'язку з військовою агресією РФ проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» в Україні введено воєнний стан із 05 години 30 хвилин 24 лютого 2022 року строком на 30 діб.

У подальшому, Указом Президента України від 14 березня 2022 року №133/2022 у зв'язку з триваючою широкомасштабною збройною агресією РФ проти України продовжено строк дії воєнного стану в Україні з 05 години 30 хвилин 26 березня 2022 року строком на 30 діб.

Указом Президента України 17 березня 2022 року № 341/2022 «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» продовжено строк дії воєнного стану в Україні з 05 години 30 хвилин 25 травня 2022 року строком на 90 діб, який діє на теперішній час.

У відкритій військовій агресії проти України широкомасштабно застосовувалися ЗС РФ із залученням НЗФ так званих «ДНР» та «ЛНР», які діяли на території окремих регіонів Донецької та Луганської областей України під загальним керівництвом військового командування РФ.

Так, Лелюшкін Денис Ігорович, з 16 грудня 2021 року по даний час проходить службу в військовій частині №2260 Національної гвардії України.

При укладенні контракту про проходження громадянами України військової служби у Збройних Силах Лелюшкін Д.І. добровільно взяв на себе зобов'язання свято і неухильно додержуватися Конституції України та Законів України, Військової присяги, віддано служити Українському народові, сумлінно і чесно виконувати вимоги військових статутів, накази командирів (начальників), суворо зберігати державу таємницю.

При укладенні контракту про проходження громадянами України військової служби у Збройних Силах Лелюшкін Д.І. добровільно взяв на себе зобов'язання свято і неухильно додержуватися Конституції України та Законів України, Військової присяги, віддано служити Українському народові, сумлінно і чесно виконувати вимоги військових статутів, накази командирів (начальників), суворо зберігати державу таємницю.

Так, у нествановлений досудовим розслідуванням дату та час, але не пізніше січня 2023 у зв'язку з бажанням сприяти захопленню частини території України російською федерацією, виник злочинний умисел, спрямований на надання допомоги представникам російської федерації у проведенні підривної діяльності проти України.

Свій злочинний умисел, спрямований на надання допомоги представникам російської федерації у проведенні підривної діяльності проти України Лелюшкін Д.І. реалізував шляхом збору та передачі представникам збройних сил російської федерації інформації про позиції військовослужбовців Збройних сил України та інших військових формувань, локації об'єктів важливої критичної інфраструктури на території м. Києва.

З метою реалізації вказаного злочинного умислу у нествановлений досудовим розслідуванням час та у нествановленому місці вступив у злочинну змову з громадянином України Дрогою Кирилом Ігоровичем, спільно з яким розробив план спільних злочинних дій, які полягали у проведенні підривної діяльності проти України в інтересах представників збройних сил російської федерації шляхом збору інформації позицій військовослужбовців Збройних сил України та інших військових формувань, локації

об'єктів важливої критичної інфраструктури на території м. Києва, а саме: у вигляді фіксації, особового складу, місць їх дислокації, місць розташування об'єктів важливої критичної інфраструктури та подальшої передачі зазначеної інформації представникам держави-агресора, на що Лелюшкін Д.І. діючи з корисливих мотивів та не погоджуючись з політикою представників української державної влади, підтримуючи ідеї проросійської спрямованості, у т.ч. щодо подальшого розвитку України, виходячи з геополітичних інтересів російської федерації, які передбачають перебування України у сфері її впливу, надав свою добровільну згоду Дрізі К.І., який попередньо встановив контакт з представником збройних сил російської федерації на ім'я - «Павло», та надав усну та письмову згоду на конфіденційне співробітництво.

Таким чином Лелюшкін Д.І. та Дріга К.І., з метою завдання шкоди суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній безпеці України, домовилися про спільне вчинення кримінального правопорушення, при цьому досягши домовленості, що надавати представнику збройних сил російської федерації зібрані розвідувальні дані через мобільний додаток для спілкування «Telegram», буде Дріга К.І.

У подальшому, Лелюшкін Д.І. та Дріга К.І. на виконання завдань представника збройних сил Російської Федерації - «Павла», розуміючи поставлені ним цілі та завдання, діючи за попередньою змовою між собою, тобто групою осіб, у період часу з січня 2023 до моменту свого затримання, за допомогою спеціального мобільного додатку для спілкування «Telegram», діючи умисно, усвідомлюючи протиправність своїх дій та їх наслідки, з метою завдання шкоди суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній безпеці України, неодноразово передавали представнику збройних сил російської федерації «Павлу», інформацію надсилаючи фото і зображення дисплею телефону (скріншоти) з особистими поясненнями щодо дати, часу, виду, кількості військової техніки, особового складу та місць дислокації військовослужбовців Збройних сил України.

Слідуючи злочинному умислу, Лелюшкін Д.І. виконуючи вказівку представника російської федерації - «Павла», діючи за попередньою змовою з Дрігою К.І., 27.01.2023 о 13 годин 22 хвилин перебуваючи за адресою: м. Київ, вул. Жилянська, 83/53, за допомогою камери мобільного телефону здійснив відео та фото фіксацію будівлі тепло станції та через мобільний додаток для спілкування «Telegram», на обліковий запис Дріги К.І. надіслав відео та фото знімки будівлі тепло станції та зображення дисплею телефону (скріншот) з цифровою мапою (додатку Google maps) з зазначенням координат.

Того ж дня, 27.01.2023 року о 13 годині 25 хвилин Дріга К.І. продовжуючи реалізацію злочинного наміру діючи за попередньою змовою групою осіб через мобільний додаток для спілкування «Telegram», надіслав представнику збройних сил російської федерації - «Павлу» на його обліковий запис в «Telegram» інформацію отриману Лелюшкіним Д.І.

У подальшому, 11.02.2023 о 21 годині 25 хвилин указаний вище співробітник збройних сил рф на ім'я - «Павло», шляхом листування через «Telegram» поставив перед Дрігою К.І., завдання на збирання та передачу йому фото знімків військкоматів, що розташовані за адресами: м. Київ, вул. Бориспільська, 26а, та вул. Ю. Поправки, 14а.

Виконуючи вказівку представника російської федерації - «Павла», Лелюшкін Д.І., діючи за попередньою змовою з Дрігою К.І., в невстановлений досудовим розслідуванням час, але не пізніше 12.02.2023 перебуваючи в м. Києві, за допомогою камери мобільного телефону здійснив фото фіксацію будівель військкоматів, що розташовані за адресами: м. Київ, вул. Бориспільська, 26а, та вул. Ю. Поправки, 14а, та через мобільний додаток для спілкування «Telegram», на обліковий запис Дріги К.І. надіслав та фото знімки будівель військкоматів та зображення дисплею телефону (скріншот) з цифровою мапою (додатку Google maps) з зазначенням координат. При цьому Лелюшкін Д.І. додатково надіслав Дрізі К.І. текстове повідомлення з роз'ясненням про кількість військовослужбовців Збройних сил України.

Того ж дня, 12.02.2023 року о 16 годині 00 хвилин Дріга К.І. продовжуючи реалізацію злочинного наміру діючи за попередньою змовою групою осіб через мобільний додаток для спілкування «Telegram», надіслав представнику збройних сил російської федерації - «Павлу» на його обліковий запис в «Telegram» інформацію отриману Лелюшкіним Д.І.

У подальшому, 15.02.2023 о 21 годині 20 хвилин указаний вище співробітник збройних сил рф на ім'я - «Павло», шляхом листування через «Telegram» поставив перед Дрігою К.І., завдання на збирання та передачу йому фото знімків військкоматів, що розташовані за адресами: м. Київ, вул. О. Олексевича, 1; переулок Артилерійський, 5в, вул. Парково-Сирецька, 19.

Виконуючи вказівку представника російської федерації - «Павла», Лелюшкін Д.І., діючи за попередньою змовою з Дрігою К.І., в невстановлений досудовим розслідуванням час, але не пізніше 11.03.2023 перебуваючи в м. Києві, за допомогою камери мобільного телефону здійснив фото фіксацію будівель військкоматів, що розташовані за адресами: м. Київ, вул. О. Олексевича, 1, переулок Артилерійський, 5в, вул. Парково-Сирецька, 19 та через мобільний додаток для спілкування «Telegram»,

на обліковий запис Дріги К.І. надіслав та фото знімки будівель військоматів та зображення дисплею телефону (скріншот) з цифровою мапою (додатку Google maps) з зазначенням координат. При цьому Лелюшкін Д.І. додатково надіслав Дрізі К.І. текстове повідомлення з роз'ясненням про кількість військовослужбовців Збройних сил України.

11.03.2023 року о 15 годині 00 хвилин Дріга К.І. продовжуючи реалізацію злочинного наміру діючи за попередньою змовою групою осіб через мобільний додаток для спілкування «Telegram», надіслав представнику збройних сил російської федерації – «Павлу» на його обліковий запис в «Telegram» інформацію отриману Лелюшкіним Д.І.

29.08.2023 Лелюшкіна Дениса Ігоровича затримано в порядку ст. 208 КПК України за підозрою у вчиненні злочину, передбаченого ч. 2 ст. 111 КК України.

29.08.2023 Лелюшкіна Дениса Ігоровича повідомлено про підозру у вчиненні кримінальних правопорушень передбачених ч. 2 ст. 28, ч. 2 ст. 111 КК України.

30.08.2023 Лелюшкіну Денису Ігоровичу, застосовано запобіжний захід у вигляді тримання під вартою, без визначення розміру застави, з утриманням на гауптвахті Центрального управління Військової служби правопорядку (по м. Києву та Київській області).

29.08.2023 Дрігу Кирила Ігоровича, повідомлено про підозру у вчиненні кримінальних правопорушень передбачених ч. 2 ст. 28, ч. 2 ст. 111 КК України.

02.09.2023 у відповідності до п. 8 ст. 135 КПК України повідомлення про підозру та повістки про виклик Дріги Кирила Ігоровича на 06.09.2023, 07.09.2023 08.09.2023 було опубліковано на сайті загальнодержавного засобу масової інформації – «Урядовий кур'єр», також підозра та повістки про виклик Дріги К.І. опубліковані на сайті Офісу Генерального прокурора, за результатами чого підозрюваний не з'явився.

19.09.2023 Дрігу Кирила Ігоровича оголошено у розшук, цього ж дня винесено постанову про оголошення останнього у міжнародний розшук.

06.11.2023 слідчим суддею Солом'янського районного суду м. Києва Дрізі Кирилу Ігоровичу, обрано запобіжний захід у вигляді тримання під вартою.

Прокурор та захисник в судові засідання не з'явилися, на адресу суду подали клопотання про проведення судового засідання за їх відсутності.

Враховуючи думку сторін кримінального провадження, дослідивши матеріали клопотання та кримінального провадження, слідчий суддя приходить до наступного.

Відповідно до ст. 297-1 КК України передбачено, що спеціальне досудове розслідування (in absentia) здійснюється стосовно одного чи декількох підозрюваних згідно із загальними правилами досудового розслідування, передбаченими цим Кодексом, з урахуванням положень цієї глави.

Спеціальне досудове розслідування здійснюється на підставі ухвали слідчого судді у кримінальному провадженні щодо злочинів, передбачених статтями 109, 110, 110-2, 111, 111-1, 111-2, 112, 113, 114, 114-1, 114-2, 115, 116, 118, частиною другою статті 121, частиною другою статті 127, частинами другою і третьою статті 146, статтями 146-1, 147, частинами другою - п'ятою статті 191 (у випадку зловживання службовою особою своїм службовим становищем), статтями 209, 255-258-6, 348, 364, 364-1, 365, 365-2, 368, 368-2, 368-3, 368-4, 369, 369-2, 370, 379, 400, 408, 436, 436-1, 437, 438, 439, 440, 441, 442, 443, 444, 445, 446, 447 Кримінального кодексу України, стосовно підозрюваного, крім неповнолітнього, який переховується від органів слідства та суду на тимчасово окупованій території України, на території держави, визнаної Верховною Радою України державою-агресором, з метою ухилення від кримінальної відповідальності та/або оголошений у міжнародний розшук.

Спеціальне досудове розслідування здійснюється на підставі ухвали слідчого судді у кримінальному провадженні щодо злочину, вчиненого підозрюваним, стосовно якого уповноваженим органом прийнято рішення про передачу його для обміну як військовополоненого та такий обмін відбувся.

Здійснення спеціального досудового розслідування щодо інших злочинів не допускається, крім випадків, коли злочини вчинені особами, які переховуються від органів слідства та суду на тимчасово окупованій території України, на території держави, визнаної Верховною Радою України державою-агресором, з метою ухилення від кримінальної відповідальності та/або оголошені у міжнародний розшук, а та розслідуються в одному кримінальному провадженні із злочинами, зазначеними у цій частині, а виділення матеріалів щодо них може негативно вплинути на повноту досудового розслідування та судового розгляду.

Положеннями ч. 2 ст. 297-2 КПК України, визначено, що у клопотанні про здійснення спеціального досудового розслідування з підстав, передбачених цим Кодексом, крім передбачених абзацом другим частини другої статті 297-1 цього Кодексу, зазначаються: 1) короткий виклад обставин кримінального правопорушення, у зв'язку з яким подається клопотання; 2) правова кваліфікація кримінального правопорушення із зазначенням статті (частини статті) закону України про кримінальну відповідальність; 3) виклад обставин, що дають підстави підозрювати особу у вчиненні кримінального

правопорушення, і посилання на обставини; 4) відомості про те, що підозрюваний виїхав та/або перебуває на тимчасово окупованій території України, території держави, визнаної Верховною Радою України державою-агресором, та/або відомості про оголошення підозрюваного в міжнародний розшук; 5) виклад обставин про те, що підозрюваний переховується від органів слідства та суду з метою ухилення від кримінальної відповідальності; 6) перелік свідків, яких слідчий, прокурор вважає за необхідне допитати під час розгляду клопотання.

Згідно з ч. 1 ст. 42 КПК України підозрюваним є особа, якій у порядку, передбаченому статтями 276 - 279 цього Кодексу, повідомлено про підозру, особа, яка затримана за підозрою у вчиненні кримінального правопорушення, або особа, щодо якої складено повідомлення про підозру, однак його не вручено їй внаслідок не встановлення місцезнаходження особи, проте вжито заходів для вручення у спосіб, передбачений цим Кодексом для вручення повідомлень.

Як вбачається з матеріалів, доданих до клопотання, за результатами розслідування кримінального провадження №22023101110000832 від 13.11.2023 року прокурором було погоджено складене слідчим повідомлення від 29.08.2023 року про підозру Дрігі Кирилу Ігоровичу, 19.04.1988 року народження, у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 2 ст. 111 КК України.

Зазначене повідомлення про підозру доведено до відома Дрігі Кирилу Ігоровичу. шляхом публікації його в офіційній газеті органів державної виконавчої влади України «Урядовий кур'єр» та на офіційному веб-сайті «Офісу Генерального прокурора».

Досліджені слідчим суддею матеріали клопотання беззаперечно свідчать про те, що підозрюваний Дріга К.І. обґрунтовано підозрюється у вчиненні інкримінованому йому злочину та оголошений у розшук.

Враховуючи викладене, слідчий суддя приходить до висновку про наявність підстав, визначених ст. 297-1, 297/2, 297-4 КПК України, для задоволення клопотання сторони обвинувачення про надання дозволу на здійснення спеціального досудового розслідування у кримінальному провадженні № 22023101110000832 від 13.11.2023 за підозрою Дрігі Кирила Ігоровича, 19.04.1988 року народження, у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 2 ст. 111 КК України.

УХВАЛИВ:

Клопотання задовольнити.

Надати дозвіл на здійснення спеціального досудового розслідування у кримінальному провадженні №22023101110000832 від 13.11.2023 відносно Дріги Кирила Ігоровича, 16.05.1999 року народження, у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 2 ст. 111 КК України

Роз'яснити, що у разі якщо підозрюваний, стосовно якого слідчим суддею постановлено ухвалу про здійснення спеціального досудового розслідування, затриманий або добровільно з'явився до органу досудового розслідування, подальше досудове розслідування щодо нього здійснюється із загальними правилами, передбаченими КПК України.

Ухвала підлягає негайному виконанню з моменту її оголошення.

Ухвала оскарженню не підлягає.

Слідчий суддя

А.І. Демидовська